

Пътят към правдата

Много на брой големи неправди в историята биха се провалили бързо – или изобщо не биха се родили – ако не е имало „авторитет“, който да оправдава и подкрепя тези неправди. Като причина за злините на робството, например, често се обвиняват расизмът и алчността, но „авторитетът“ играе огромна роля в това да се направи робството икономически осъществимо. Ако нямаше огромната организирана мрежа от „служители на закона“, които да залавят избягалите роби и всеки, който им помага да избягат, колко дълго щеше да продължи робството? Ако освобождаването на робите не беше „незаконно“ и по тази причина неморално в очите на авторитаристите, колко по-голяма и по-ефективна щеше да бъде „подземната железница“? (Тя може би нямаше да бъде известна като „подземна“, ако не беше „нелегална“).

Движението на „аболиционистите“ се състояло от хора, които смятали, че робството е неморално, и които искали „законите“ да бъдат изменени и официално да *обявят* робството за неморално и „незаконно“. Ако вместо да се молят за изменение на „законите“, аболиционистите активно освобождаваха роби, търговията с роби щеше най-вероятно да претърпи крах десетилетия по-рано, ако изобщо се беше появила. Превозването на роби с кораби, прекосяващи половината свят, наистина щеше да бъде много рискован бизнес, ако в момента, когато акостираш, „товарът“ ти евентуално бъде насилствено освободен. Проблемът е, че повечето хора вярват, че дори и неморални, несправедливите „закони“ трябва да бъдат спазвани, докато „законът“ не бъде изменен. Това очевидно означава, че лоялността на такива хора към мита за „авторитета“ е по-силна от тяхната лоялност към морала и че за тях извършването

на онова, което господарите им кажат, е по-важно от онова, което те знаят, че е правилно. И човечеството е страдало много заради това.

Способността на хората да се противопоставят на тиранията до голяма степен зависи от това, дали те приемат мита за „авторитета“ или не. Онези, които могат да видят неправдата, извършвана от „Властта“, но които продължават да вярват, че трябва „да се спазва законът“ и „да се работи в рамките на системата“, никога няма да постигнат справедливост. От друга страна, хората, които не смятат политическите мегаломани за законни управници, хората, които не чувстват задължение да се подчиняват на някой неморален „закон“, хората, които не чувстват нужда да се отнасят към онези, които всъщност са паразитна класа – банда политически крадци и разбойници – като към недосягаеми, почтени и благородни, имат далеч по-добър шанс да нанесат поражение на „законната“ тирания. (И в повечето случаи тиранията и потисничеството, с които хората са се сблъскали през историята, са упражнявани „законно“).

Има много налични методи за онези, които желаят да се противопоставят „нелегално“ на неправдата и тиранията, включително всичко от пасивната съпротива през ненасилствения саботаж до такива неща като политическо убийство и друга въоръжена съпротива. В зависимост от тежестта на потисничеството, както и от индивидуалните си ценности, съвест и вярвания за това кога използването на сила (ако изобщо трябва да се използва) е уместно, човек може да избере някакъв брой начини за нанасяне на поражения на тиранията. Някои просто ще се опитат да стоят „извън радара“, като живеят по такъв начин, че да избягват вниманието на служителите на „авторитета“. Някои могат да изберат открито гражданско неподчинение, като напри-

мер, стотици индивиди, открито пушещи марихуана пред полицейски участък. Някои могат да изберат по-активен, но ненасилствен метод, напр. пукане на гумите на полицейските коли или унищожаване на друго имущество, използвано за извършване на актове на авторитарна агресия. Други могат да изберат метод на открита въоръжена съпротива, каквато е използвана в Американската революция.

По аналогия, набелязаната жертва на грабеж (от не-, „авторитарен“ тип), може да се опита да избяга от крадеца или да го надхитри, или дори да го убие, ако се стигне дотам – каквото бъде необходимо, за да избегне това да стане жертва на грабеж. По същия начин онези, които признаят, че „законното“ зло все пак е зло и че съпротивата срещу него все пак е оправдана, не биха губили време за избори и лобиране пред политици за промени в законодателството; те просто биха правили онова, което биха могли да направят, за да защитят себе си и евентуално други хора от това да станат жертви на една такава „законна“ агресия. Отвъд определена точка, колкото повече са хората, които се противопоставят, толкова по-малко насилие е необходимо, за да се направи това. Ако местната полицейска част има десетина „служители за борба с наркотиците“ – хора, чиято главна работа е да извършват актове на агресия срещу други хора, които не са извършили нито насилие, нито измама – и няколкостотин цивилни оповестят, че те вярват, че имат правото да използват всичко необходимо, включително оръжие, за да спрат всеки опит за отвличане, нахлуване в домовете или подобни актове на агресия, извършвани от „служителите за борба с наркотиците“, агресорите (полицията) – ако нямат някоя по-голяма авторитарна банда, която да призват на помощ – просто ще се откажат, за да избегнат това да бъдат унищожени. Възпиращият ефект, който действа срещу частни престъпници, може да действа

също толкова добре и срещу престъпници от „Властта“.

В Индия Махатма Ганди и неговите последователи използваша широко разпространено *пасивно* неподчинение, за да подкопаят британското управление на тази страна. Забраната на алкохола в Съединените щати е друг пример за неморален „закон“, който престава да съществува основно заради *неспазването* му. Високата степен на неподчинение заедно с отказа на повечето съдебни заседатели да дават благословията си за „законната“ агресия, заедно с някои актове на съпротива чрез насилие (например, линчуване на „данъчни“ чиновници), направи неморалния „закон“ неприложим. Законодателите накрая го отмениха в опит да спасят репутацията си, защото от съществуването на неприложим закон на книга започва дългият път към унищожаване на легитимността на управляващата класа в очите на нейните жертви. Навсякъде, където хората не чувстват морално задължение да се подчиняват на авторитарни искания, всеки „легален“ акт на агресия може да бъде *пренебрегван*, докато не престане да съществува. Обаче когато броят на самопритежаващите се е по-малък, понякога е необходимо насилие, за да се осуетят „легалните“ актове на агресия. (Ако само малък брой хора осъзнае незаконността на „законното“ потисничество, съпротивата с употреба на сила често се проваля).

Където има потисничество, там винаги има и насилие. Обикновено то е едностранно, при което агентите на „авторитета“ извършват повечето или цялото насилие. Човек, който пасивно съдейства, а твърди, че е против насилието, фактически *подкрепя* държавното насилие. Когато бъде извършен акт на агресия – било то от „авторитета“ или от някой друг – ненасилието по дефиниция престава да бъде възможност за избор. Единственият въпрос е, дали агресивното насилие ще мине неоспорвано или срещу него ще

бъде използвана сила при самозащита. И в единия, и в другия случай ще има насилие.

Разбира се, крадците, разбойниците и убийците, които обявяват своите престъпления за „законни“ – което е правел всеки тиранин в историята – винаги ще заклеят всеки, който им се противопоставя, като престъпник и терорист. Само онези, които не чувстват срам от това да бъдат наричани „престъпници“, защото са отхвърлили мита за „авторитета“ и са осъзнали, че терминът „закон“ често се използва в опит да се характеризира нещо зло като нещо добро, имат изобщо някакъв шанс да постигнат свобода. Обаче, до известна степен обратно на очакванията, колкото повече са хората, които са осъзнали самопритежанието си и митичното естество на „авторитета“ и които са готови да се борят за онова, което е справедливо, и да се борят срещу онова, което е „законно“, но неправилно, толкова по-малко насилствен ще бъде пътят към истинската цивилизация (мирното съвместно съществуване).